

Només diré quatre paraules sobre el meu record personal. La primera vegada que vaig sentir parlar de Joaquim Ruyra va ser quan tenia onze o dotze anys. Cap el 1942 o el 1943, un bon amic de casa meva va ser nomenat notari de Blanes i de seguida es va interessar per tot el que hi havia d'important en aquella població, aleshores tranquil·la. Ell era garriguenc i venia cada setmana al nostre poble. També solia fer-nos una visita setmanal i, en una d'aquelles visites, ens va parlar de l'escriptor blanenc i ens va llegir una de les seves narracions *L'idil·li d'en Temme*. Vaig fer una bella descoberta i més encara perquè el notari llegia molt bé.

Aleshores, nosaltres amb prou feines coneixíem el mar. Hi havíem anat una o dues vegades abans de la guerra i no teníem cap possibilitat de tornar-hi durant les greus dificultats de la postguerra. Per això, aquestes històries marineres resultaven encara molt més atractives i gairebé una mica misterioses, ja que parlaven de paisatges tan inassequibles per a nosaltres com els de Marco Polo.

Després de *L'idil·li d'en Temme* va venir *La parada* i *El rem de trenta-quatre* i moltes altres. No crec que sentíssim a parlar del llibre que avui celebrem, *Marines i boscatges*, com que érem tan joves ens estimàvem més les històries amb argument. El bon notari tampoc no ens va llegir *Jacobé*, per exemple. Tot això, ho vaig trobar pel meu compte, quan ja era més gran.

Ruyra ens parla del paisatge que veia en aquells moments; no sé què pensaria si veïés com s'ha transformat. Al cap de cent anys, les seves descripcions tornen a ser misterioses i utòpiques i només la gent gran en pot tenir un record que no desdigni de les visions del més gran escriptor blanenc i un dels millors prosistes catalans de tots els temps.

NÚRIA ALBÓ
Vicepresidenta de l'Associació d'Escriptors
en Llengua Catalana